

[Kulturministeren]

Jeg må sige, at efter det arbejde, der er foregået om dette lovforslag sammen med de to og tre øvrige, vi har behandlet, deler jeg den opfattelse, som er kommet til udtryk her, at det har været en god dag for kulturen i Danmark. Vi har gennemført tre væsentlige lovforslag i meget stor enighed, og det synes jeg er meget tilfredsstillende, og jeg vil for mit vedkommende takke.

Og så må jeg endnu en gang yde hr. Glistrup den service, som er ydet hans medlem i udvalget, og fortælle, at de årlige udgifter ved musikskoleloven efter den reduktion på 4 mio. kr. på årsbasis, som er kommet, fordi man klart skelner imellem, hvad der er musikundervisning i folkeskolen, og hvad der er musikundervisning under denne lovgivning, vil være 14 mio. kr. i 1991, 32 mio. kr. i 1992 og 50 mio. kr. i 1993. Men det kan hr. Glistrup også få at vide via udvalgs materialet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Forhandling om redegørelse nr. R 17:

Miljøministerens redegørelse af 8. maj 1990 om vandmiljøplanen.

(Redegørelsen anmeldt 8/5 90. Redegørelsen givet 8/5 90. Meddelelse om forhandling 8/5 90).

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

I det sidste års tid er alle initiativer, alle nærgående spørgsmål vedrørende vandmiljøplanen og landbruget blevet stoppet af miljøministeren med et »det kan vi ikke tage stilling til, før midtvejsrapporten foreligger«.

Nu har vi så fået den længe ventede rapport, og lad mig begynde med det positive: Det er en velskrevet redegørelse, som er klar i sin bedømmelse af udviklingen indtil nu. Men hermed hører de lyse sider så også op.

Redegørelsen bekræfter stort set til 100 pct., hvad Socialdemokratiet sagde i 1987, da vandmiljøplanen blev vedtaget, nemlig at planens initiativer vedrørende kommuner og industri var gode, men at de foreslåede foranstaltninger vedrørende landbruget ville vise sig at være aldeles utilstrækkelige.

Normalt glædes man vel, når man får ret, men i dag glæder vi os ikke, selv om udviklingen har givet os ret. Tværtimod græmmes vi over, at Folketingets flertal dengang lagde så megen vægt på andre hensyn og andre interesser, at de var døve og blinde over for de helt nødvendige tiltag i landbruget.

Jeg spekulerer på, om landbrugsministeren og miljøministeren ligesom jeg kan huske, hvad Venstres ordfører, hr. Tørnæs, og De Radikales ordfører, fru Lone Dybkjær, under udvalgsbehandlingen i 1987 sagde om S' og SF's forslag til skærpede krav til landbruget. Hvis de kan huske det, så håber jeg, at de ved læsning af rapporten er kommet i en af de situationer, hvor de ønsker, at de kunne holde mund med tilbagevirkende kraft.

Den kommunale og den industrielle del af redegørelsen er der ikke grund til at bruge mange ord på i dag. For begge områder er det regeringens klare vurdering, at de vil opfylde vandmiljøplanens mål som forudsat.

Anderledes forholder det sig unægtelig med landbrugsdelen. I redegørelsen i sp. 9086 siges det:

»... men der er ikke nu holdepunkter for at antage, at vandmiljøplanens mål, en halvering af kvælstofudvaskningen, kan nås i 1992 eller senere med de iværksatte initiativer.«

Og i sp. 9087:

»Sagen drejer sig hermed om de grundlæggende mål og midler i vandmiljøplanens landbrugsdel og er ikke et spørgsmål om at justere tidsrammerne med et år eller to.«